

РЕШЕНИЕ

№ 5778

гр. София, 19.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.09.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВЕСЕЛА НИКОЛОВА

ЧЛЕНОВЕ: АНТОАНЕТА АРГИРОВА

ВЕСЕЛА ПАВЛОВА

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на
прокурора НИКОВА, като разгледа дело номер **4123** по описа за **2011** година
докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административнопро-цесуалния кодекс
/АПК/ във вр.чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания
/ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на А. В. М., подадена чрез процесуалния ѝ
представител срещу Решение от 25.06.2010 г., постановено по нахд № 13485/2010 г. на
Софийски районен съд /СРС/. По наведени в жалбата доводи за незаконосъобразност
на обжалваното решение – неправилно приложение на материалния закон и
необоснованост- се иска АССГ да постанови решение, с което да отмени оспореното
въззивно такова и вместо него- да отмени Наказателно постановление /НП/ №
107475/18.09.2009 г. на началник отдел АНД, при ОПП – СДВР.

Ответникът не взема становище по жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за
неоснователност на жалбата.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, след извършена
служебно проверка по реда на чл.218 АПК и като взе предвид наведените касационни
доводи, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба, като е подадена в срока по чл.211 АПК и от надлежна
страна, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С обжалваното решение въззивната инстанция е потвърдила НП № 107475/18.09.09 г., издадено от началника на АНД, отдел „Пътна полиция” при СДВР, В ЧАСТТА МУ, с която на А. М. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 лв. за извършено нарушение по чл.150а ал.1 ЗДвП, а В ОСТАНАЛАТА МУ ЧАСТ, с която за нарушение по чл.6 т.1 предл.3, във вр. с чл.80 ал.1 ЗДвП е наложена „глоба” в размер на 20 лева, жалбата на М. е оставена без разглеждане.

1. Въззивното решение, в частта му, с която жалбата на М. е оставена без разглеждане, решението е с характер на определение. Неправилното посочването на характера на акта, в тази му част, не е го опорочава и не представлява основание за отмяната му. По същество, определението е правилно. Съгласно разпоредбата на чл.189, ал.13ДвП, наказателните постановления, с които за конкретно административно нарушение е наложена глоба в размер до 50 лева вкл. са окончателни и не подлежат на обжалване.

2. В потвърдителната му НП част, решението на СРС е законосъобразно:

Обратно на твърденията на касатора, фактическата обстановка е правилно установена от решаващия съд, като не е налице съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на обвиненото в извършеното административно нарушение лице. СРС е събрал всички необходими и възможни за изясняване на делото доказателства и не е допуснал процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН. Фактическите констатации на СРС са направени след обстоен анализ на събраните по делото доказателства. Предложената от решаващия съд аргументация при изграждане на доказателствените и фактическите му изводи по делото е убедителна и съответства на приложимите процесуални разпоредби, поради което се възприема от касационната инстанция и е ненужно да бъде преповтаряна. От надлежно събрания по делото доказателствен материал безспорно е установено, че касаторът А. М. е управлявала на 24.08.2009г. МПС, като е извършила неправилно паркиране, след като е бил лишена от право да управлява МПС, а свидетелството ѝ за управление- иззето на 14.08.2009г. Защитната теза на касатора, изложена за първи път в жалбата до СРС, че не е управлявала процесното МПС, е голословна и не се подкрепя от доказателствените материали по делото. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН, поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. В конкретния случай, доказателствената сила на АУАН не само не е разколебана от събраните пред СРС свидетелски показания, но и допълнително се подкрепя от тях. При това положение и при липсата на доказателства за друга фактическа обстановка, законосъобразно СРС е приел за доказано по несъмнен и категоричен начин административнонаказателното обвинение по чл.150а, ал.1 ЗДвП от фактическа страна.

С оглед гореизложеното и поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на такива по чл.218, ал.2 от АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

Мотивиран така и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен
съд-София-град, VI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 26.06.2010 г., постановено по н.а.х. дело № 13485/2010
г. на Софийски районен съд.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.